

NIJLPAARD OP LOOSDRECHT

VERHALEN

Inkijkexemplaar

HELGE BONSET

NIJLPAARD OP LOOSDRECHT

VERHALEN

Helge Bonset

Zie voor meer informatie en
bestelgegevens de
boekenpagina op Nieuwe Druk
door hier te klikken

2017

Uitgeverij Nieuwe Druk

Nieuwe Druk

*En wat geschreven is, dat is waar,
want er staat geschreven:
'Wat geschreven is, dat is waar,'
dus ga maar na.*

(Uit *Het Zoek der Zoeken*, column van Battus,
Volkskrant 22-11-1991)

Inkijke exemplaar

INHOUD

1. Nijlpaard op Loosdrecht	7
2. Konijnenbelangen	15
3. Voorspraak	21
4. Meisjesbomen	25
5. Café Thanasis	34
6. Saamhorigheid	39
7. Tesoro	55
8. Klaar met het leven	78
9. Valse beweging	83
10. Mee-etters	94
11. Thanasia (1)	102
12. Thanasia (2)	114
13. Op een veilige afstand	127
14. Wat een geluk!	137
15. De migrant en de drone	142
16. Galgenmaal	160
17. Wielrenners schieten	165
18. Het genot van Bineta	168
19. Claudia Uitvaartverzorging	181
20. Tuimeling	189
21. Afscheidsfotografie	196
Aantekeningen	202
Dankwoord	204

KONIJNENBELANGEN

‘En wat doe jij in het dagelijks leven?’ vroeg hij.

‘Ik ben vrijwilligster,’ zei ze, ‘bij de Stichting Konijnenbelangen.’

‘De wát?’ zei hij.

‘De Stichting Konijnenbelangen,’ herhaalde ze. ‘Wij bevorderen het welzijn en de gezondheid van konijnen.’ ‘In de ruimste zin van het woord,’ voegde ze eraan toe.

‘Hoe doen jullie dat dan?’ vroeg hij, terwijl hij langs haar heen een blik op de stationsklok wierp.

‘Wij geven een blad uit,’ zei ze. ‘De Snuffelcourant. Daar doe ik de eindredactie van, want ik ben heel goed in spelling.’ Ze lachte even, waarbij haar boven tanden bloot kwamen. ‘En we hebben een konijnen-dvd gemaakt, met allerlei leuke filmpjes van konijnen. Daar heb ik de stemmen bij ingesproken en de muziek uitgezocht.’

‘Goh,’ zei hij, terwijl hij zich afvroeg of hij zich bij een date ooit eerder zo verveeld had als nu.

‘Maar het belangrijkste is toch wel de voorlichting,’ vervolgde ze. ‘Over het voer, maar vooral over ziektes. Je hebt geen idee wat konijnen allemaal voor ziektes kunnen krijgen.’

Ze wachtte even of hij zou vragen wat voor ziektes, maar toen hij dat niet deed, begon ze op te sommen op haar vingers: ‘Gasbuik, verstopping, hernia, oormijt, dikke buikenziekte, madenziekte, moerziekte, myxomatose, konijnensyfilis...’

Terwijl ze ingespannen bezig was, bekeek hij haar nog eens goed. Dat ze grijs was, lelijk en niets voor hem, had hij bij haar binnenkomst in de stationsrestaurant al gezien. Vrouwen zouden verplicht moeten worden om gelijkende foto's van zichzelf op relatiesites te zetten. Maar dat ze volkomen maf was, dat zag hij nu pas. Hij keek naar haar trillende mondhoeken, haar neus die ze af en toe optrok tijdens het praten, haar kraalachtige ogen, haar oren die toch echt wat groter waren dan normaal. Dit is nu eens geen grijze muis, dacht hij, maar een grijs konijn.

'En daarom noemen ze mij dus *Nijntje*,' zei ze.

'Waarom?' vroeg hij. Hij had duidelijk iets gemist.

'Je weet toch wel wie Nijntje is?' vroeg ze ongerust. 'Van Dick Bruna. Die was ook de beschermheer van onze stichting.'

'Natuurlijk!' riep hij. 'Die boekjes heb ik nog met mijn kinderen gelezen.' Hij meende zich een boekje te herinneren waarin Nijntje een appel at, en een boekje waarin Nijntjes oma doodging. Maar het konden ook andere dieren geweest zijn, en andere boekjes.

'Ik heet dus eigenlijk Nina. Dat heb ik je in het begin al verteld,' zei ze, een beetje ongeduldig. '*Nina Nienaber*. Maar omdat ik zoveel met konijnen bezig ben, noemen mijn vriendinnen me Nijntje.'

'Geestig,' zei hij. Tot zijn opluchting begon het personeel de stoelen op de tafels te zetten. 'Ik eh....,' zei hij.

'Waarom doe jij dit?' vroeg ze.

'Wát?' zei hij.

'Daten,' zei ze. 'Met mij. En vast ook met anderen.'

Hij dacht even na. 'Ik ben alleen,' zei hij. 'En soms,' (hij legde de nadruk op *soms*) 'wil ik niet alleen zijn.'

‘Bij mij is het anders,’ zei ze. ‘Ik zoek geborgenheid. Ik wil bij iemand horen.’

Bij haar laatste woorden legde ze haar hand zo stevig op de zijne dat haar handpalm zich aan zijn handrug vastzoog. Vastgenageld zat hij op zijn stoel en vroeg zich af wat te doen.

‘Ik moet gaan,’ zei hij tenslotte, ‘anders haal ik mijn trein niet meer. En ze zijn hier ook al aan het sluiten.’ Met een ruk trok hij zijn hand los.

‘Wanneer zien we elkaar weer?’ vroeg ze.

Maar hij was al bij de deur. ‘Ik moet rennen!’ riep hij. ‘Ik mail je nog wel!’

Toen hij bij zijn trein kwam, hijgde hij, maar niet van het rennen.

Inderdaad, waarom deed hij dit? Hij was vijfenzestig en drie keer gescheiden, waarom dan weer op zoek naar een vrouw? Hij kende zichzelf intussen goed genoeg om te weten dat een nieuwe vrouw hem niet gelukkig zou maken, en hij die nieuwe vrouw nog minder.

Hij was iemand die alleen aan zichzelf dacht, dat hadden vrouwen hem de afgelopen vijfenzestig jaar wel duidelijk gemaakt. En daar hielden vrouwen niet van. Die hadden liever dat je alleen aan hen dacht.

Toen zijn vader voor het laatst een nieuwe vrouw had gezocht, was hij vijfentachtig. Hij had hem gevraagd waarom, waarop zijn vader zei: ‘De *geur*. De *geur* van een vrouw.’

Zo lag het bij hem toch niet. Nu hij erover nadacht, ging het hem om de *huid*. De *huid* van een vrouw, die altijd haar zachtheid blijft behouden, hoe oud de vrouw ook is, of wordt. Maar tegelijk roept die zachte huid, als je eraan voelt of er tegenaan ligt, de behoefte op aan erotiek, of zeg maar gewoon seks. En

seks leidt tot gevoelens, die leiden tot gesprekken, die weer leiden tot problemen. En dat was nu juist alles waar hij geen zin meer in had. Maar wat toch steeds weer gebeurde.

Dus ja, waarom deed hij dit?

‘Dat konijn,’ dacht hij, ‘heeft een menselijk slimme vraag gesteld.’

Daarna dacht hij niet meer aan haar. Vreemd genoeg wel aan de konijnen van zijn laatste twee kinderen, die hij een tijd lang stro, hooi en voer gegeven had toen de kinderen al vertrokken waren, maar hun konijnen nog niet.

Op een avond, vele dates later, werd er aangebeld terwijl hij op een relatiesite aan het surfen was. Ze stond voor de deur, in een grijze regenjas en met een grijs regenhoedje op.

‘Ik heb je gevonden!’ riep ze blij.

‘Ja,’ zei hij. ‘Dat zie ik. Hoe?’

‘Een beetje rondgesnuffeld,’ zei ze. ‘Op het internet.’

Hij liet haar binnen, weinig keus.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg hij.

‘Doe maar gewoon een waterflesje,’ antwoordde ze.

Toen hij terugkwam uit de keuken, was ze in een hoek van de bank gaan zitten. Hij zette het flesje voor haar neer en ging in de andere hoek zitten. Ze schoof direct tegen hem aan, legde haar hoofd op zijn schouder en deed met de afstandsbediening de tv aan alsof ze dat al jaren gewend was.

‘Luister eens,’ zei hij, ‘ik weet niet wat je komt doen, maar je kunt hier niet blijven. Ik vond het best gezellig toen op het station, maar ik heb nog meer dates lopen en...’

Hij zweeg omdat ze haar neus in zijn oor duwde, waarbij haar bovenlip zijn wang aanraakte. Het kriebelde. Had ze nu waarschijnlijk ook nog een snor?

‘Ik wil seks met je,’ fluisterde ze.

‘Ik doe het niet met dieren,’ zei hij. Het was eruit voordat hij het wist.

Ze liet zich van de bank op de grond vallen en bleef daar roerloos liggen.

‘Wat vind ik dit onbeschoft,’ zei ze. ‘Wat vind ik dit vreselijk onbeschoft. Wat vind ik dit vreselijk, vreselijk onbeschoft.’

‘Je hebt gelijk,’ zei hij schuldbevestigend. ‘Het spijt me. Ik weet niet hoe ik dit nog goed kan maken.’

Maar terwijl ze daar lag en herhaalde hoe vreselijk onbeschoft ze het vond, wist hij het opeens wel. Het was waar dat hij altijd alleen aan zichzelf had gedacht. En dit was zijn kans om daar verandering in te brengen.

Toen hij haar bij haar voeten pakte en voorzichtig over het kleed trok in de richting van de keuken, verstijfde ze als een dier in doodsnood. Haar grijze haar ging los en zwierde achter haar aan. In haar kraaiende ogen blonk paniek. Ze zei niets meer, al de tijd dat hij haar door de keuken sleepte, en daarna door de bijkeuken in de richting van het schuurtje.

Het laatste stuk door de tuin moest hij haar dragen, vanwege het natte gras. Ze klauwde zenuwachtig met haar handen en trappelde met haar voeten; ze hield er duidelijk niet van om opgetild te worden.

‘Nijntje, ik doe dit allemaal in jouw belang,’ zei hij zachtjes. ‘Niet in het mijne.’

Hij legde haar midden op de vloer van het schuurtje en maakte intussen vriendelijke, sussende geluiden.

Ze kwam langzaam overeind en ging zitten in een meditatieve houding, haar billen op haar voeten, de handen voor de knieën met de vingers vooruit. Hij maakte hieruit op dat ze bezig was

tot rust te komen.

Nadat hij een paar fietsen opzij had gezet, vond hij de oude konijnenkist. Er zat stro, hooi, zaagsel en zelfs nog droogvoer in. In een hoek van de schuur maakte hij een bed van stro en legde er een flinke dot hooi naast. Straks zou hij terug moeten komen met een nieuw waterflesje en een etensbakje voor het droogvoer.

Opnieuw bekeek hij haar, en nu besepte hij pas goed welke verantwoordelijkheid hij op zich genomen had. Het ging niet alleen om eten, drinken en slapen. Er zou een ren moeten komen voor de lichaamsbeweging. Hygiëne was belangrijk, want konijnen konden veel nare ziektes oplopen, herinnerde hij zich. En lichaamsverzorging: nagels knippen, borstelen. Even aaien misschien.

Soms zou ze in huis mogen. Maar dat was toekomstmuziek.

AFSCHEIDSFOTOGRAFIE

'Carla Nieuwkoop is een bevlogen mens. En ze is een echt mensensmens.

Mensen fotograferen doet ze het liefste en als we haar klanten mogen geloven, is dat ook wat ze het beste kan. Daarbij kan ze mensen en kinderen snel op hun gemak stellen.

Carla is gespecialiseerd in verschillende stijlen portretfotografie, van zwangere buiken en baby's tot afscheidsfotografie.

Dit laatste is een bijzondere tak van de fotografie, waar steeds meer vraag naar is. Het is fijn om niet alleen het begin van een leven vast te leggen, maar ook het einde. Want wanneer je afscheid moet nemen van je geliefde is het fijn dat dit vastgelegd wordt als blijvende herinnering.

Als fotograaf reis je dit de gave dat je inlevingsvermogen hebt en dat je je onzichtbaar maakt. Dat snapt Carla als geen ander en deze twee eigenschappen zijn haar op het lijf geschreven.'

'Waar is het korenveld?' vraagt hij, als hij de advertentie weglegt.

Hij mist de dreigende blauwe lucht, het felgele veld met de bloedrode paden, de V-vormige kraaien erboven.

'Daar komt jouw foto,' zegt zijn vrouw.

Hij zakt neer in de bank en kijkt naar de lege plek boven de schoorsteenmantel.

Maar ik ben er nog, denkt hij. En die foto is er nog niet.

Zijn vrouw zegt: 'Dan kan zij meteen zien waar hij komt te hangen. Toch?'

'Ja natuurlijk,' zegt hij. Hij is te misselijk om meer te zeggen.

Het is vijf voor tien. Hij denkt aan de geijkte vragen die de afscheidsfotografe zal stellen en de geijkte antwoorden die hij zal moeten geven, en ordent ze volgens de aloude journalistieke formule.

Wie? Ik. Wat? Kanker. Waar? Lever. Wanneer? Een maand, hooguit twee. Waarom? God mag het weten, als je in hem gelooft. Hoe? Een overdosis morfine, die palliatieve sedatie heet.

Zijn vrouw bekijkt hem. 'Die broek past niet bij je overhemd,' zegt ze.

'Die broek,' zegt hij, 'komt helemaal niet op de foto. En al kwam hij dat wel, wat dan nog? Wat doet het ertoe? Waar hebben we het in godsnaam over?' Hij hijgt van zijn uitval, en zij zwijgt geschrokken.

'Alles is ook zo raar,' zegt ze na een tijdje.

De bel redt hen. Zijn vrouw gaat naar de voordeur en komt terug met Carla Nieuwkoop.

Carla Nieuwkoop is jong, dik en blond. Ze heeft een enorme bril op met zwarte randen en het haar omhoog in een knot.

Hij beseft dat hij zelfs in zijn huidige toestand nog had gehoopt op een sexy fotografe, zo'n vrouw waar je blik steeds naar toe wordt gezogen. Maar dat is Carla niet.

Ze legt haar cameratas op tafel, komt voor hem staan en steekt haar hand uit. 'Goedemorgen meneer,' zegt ze. 'Ik ben Carla Nieuwkoop. Ik kom een hele mooie foto van u maken.'

'Een afscheidsfoto,' zegt hij terwijl hij haar hand schudt.

'Ja, een afscheidsfoto,' beaamt Carla.

'Zeg maar je,' zegt hij. 'En ik heet Thomas.'

Tot zijn verbazing stelt ze hem niet de geijkte vragen, maar gaat ze meteen met haar camera aan de slag. Ze verwijdert doppen, legt lenzen op tafel, draait er een op het toestel, kijkt naar hem door de zoeker.

'Wilt u koffie?' vraagt zijn vrouw.

'Graag,' zegt Carla. 'Zeg maar je hoor. En ik heet Carla.'

'O ja,' zegt zijn vrouw. Ze verdwijnt naar de keuken.

Carla heeft langdurig haar camera op hem gericht. Dan legt ze het toestel neer en kijkt hem recht in het gezicht. Ze heeft fanatieke blauwe ogen, en een strijdlustige rij witte tanden.

'Ik ben een mensenmens,' zegt Carla. 'Als ik een mens fotografeer, wil ik ook de mens zien áchter de mens. Dat is mijn missie. Begrijp je?'

'Ja natuurlijk,' zegt hij.

Terwijl ze hem nog steeds strak aankijkt, komt ze dichterbij. De bruine vlekken van haar slobberige tiggervest zijn nu dicht voor zijn ogen. Ze gaat op haar knieën voor hem zitten, pakt zijn gerimpelde hand die slap op de bank ligt en houdt die stevig vast.

'Ik zie het,' zegt Carla. 'Jij bent een hele spannende man... geweest. En een mooie man. Maar het is voorbij. Laat het gaan! Laat het los! Dan wordt je foto ook veel beter!'

Hij slaat zijn ogen neer. Misschien overleeft hij als hij nu zijn tanden zet in de dikke blonde nek van de afscheidsfotografe en het bloed uit haar lichaam zuigt.

Veel mannen worden oud door als vampiers leven te halen uit jonge vrouwen. Maar voor hem is dat niet weggelegd.

Als hij opkijkt, staat zijn vrouw bij de tafel met drie kopjes op een dienblad. Ze heeft de 'Nou zeg!' -uitdrukking op haar gezicht die hij van haar kent als hij te lang keek naar een vrouw in de sauna.

'Laat het los!' zegt Carla nog een keer.

Laat liever mijn hand los, denkt hij. Maar hij kan niet ontkennen dat hij nu meer leven in zich voelt dan alle afgelopen weken en maanden.

Zijn vrouw kucht. 'Er is... koffie,' zegt ze.

Carla komt uit haar trance en laat zijn hand vallen zoals een kind een stuk speelgoed.

'Zullen we aan tafel gaan zitten?' vraagt zijn vrouw. 'Of liever hier, bij de bank?'

Het wordt de bank. Carla roert in haar koffie en kijkt naar de lege plek boven de schoorsteenmantel. 'Daar komt dus je foto,' zegt ze tegen hem. 'Wat een ontzettend fijne plek.'

Zijn vrouw knikt geveerd. 'Dat dacht ik ook,' zegt ze.

'Ik vind het fijn bij jullie,' zegt Carla. 'Ik heb het gevoel dat ik jullie al jarenlang ken, vooral Thomas. Daarom ga ik iets bijzonders doen! Ik maak behalve Thomas' afscheidsfoto ook nog een foto met jullie tweeën. Dan kun jij (ze kijkt naar zijn vrouw) elke dag kiezen: ga ik vandaag alleen mijn man zien, of ook mezelf?'

Als zijn vrouw aarzelt, voegt ze eraan toe: 'Gratis! Behalve de lijst natuurlijk.'

Dan is het tijd voor de fotosessie.

Carla klikt meer dan honderd foto's, vanuit alle hoeken van de kamer, eerst van hem alleen, dan van hun beiden. De meeste verwijdert ze direct na ze bekeken te hebben. Het doet hem

denken aan de eindeloos typende aap, die volgens de kansberekening ooit een meesterwerk zal schrijven.

Tenslotte legt Carla hun een tiental foto's voor: vijf van hem alleen, vijf van hen samen. Van hem kiezen ze de foto waarop hij het minst lijkt op een geel geraamte. Van hen samen is er één foto waarop ze allebei recht in de camera kijken en lachen. Maar de wanhoop straalt uit hun rimpels.

Carla bergt haar fotospullen in haar tas en legt uit dat haar foto's een fijne, blijvende herinnering zullen vormen.

'Ik zorg dat ik ze zo snel mogelijk klaar heb,' zegt ze. 'Dan heeft Thomas er ook nog even plezier van!'

Hij steekt zijn hand uit als ze weggaat, maar zij kust hem op de wang en kijkt daarna in zijn ogen. 'Je bent een mooi mens, Thomas,' zegt ze. 'Ik ben blij dat ik jou gerend zal hebben.'

'Pas goed op jezelf!' zegt Carla tegen zijn vrouw. Ook die krijgt een kus, en dan is Carla weg.

Zijn vrouw staat met de advertentie van Carla Nieuwkoop in haar handen. 'Ik vind niet bepaald dat ze zich onzichtbaar maakt,' zegt ze. 'Maar inlevingsvermogen heeft ze wel. Een beetje te veel zelfs.'

'Hoezo?' vraagt hij. Te laat beseft hij in welke val hij terechtkomt.

'Ik heb het wel gezien,' zegt zijn vrouw. 'Ik ben niet achterlijk. Dat jullie handen vasthielden en in elkaars ogen keken en ga zo maar door.'

'Daar heb ik niet om gevraagd,' zegt hij. Hij vraagt zich af of hij niet liever alvast dood zou zijn.

'Wat is dat toch met jou en andere vrouwen?' roept zijn vrouw. 'Waarom ben je er altijd mee bezig? Waarom zit je altijd te flir-

ten en te versieren?’ Er springen tranen in haar ogen. ‘Jij verandert nooit,’ zegt ze.

‘Binnenkort verander ik,’ zegt hij. ‘Onherkenbaar.’

Zijn vrouw slaat haar hand voor haar mond en barst uit in een huilbui vol onverstaanbare zinnen. Dan laat ze zich naast hem neervallen op de bank.

Hij trekt haar naar zich toe en slaat een arm om haar heen; voor twee heeft hij de kracht niet meer.

‘Sorry,’ zegt hij. ‘Sorry.’

Terwijl hij haar vasthoudt en haar haren kust, voelt hij weer leven in zich komen, ditmaal van binnen uit.

Als zijn vrouw gekalmeerd is, zitten ze zwijgend naast elkaar. Ze kijken naar de plek boven de schoorsteenmantel, de lege plek die gevuld moet worden.

Inkijkevoorbeeld

Meer lezen: voor meer informatie en bestelgegevens zie de boekenpagina van Nijlpaard op Loosdrecht op Nieuwe Druk, klik hier